

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: P. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2014, č.j. 909/DS/2014, sp. zn. 40293/2014/KUUK/Hyk,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13.3.2014, č.j. 909/DS/2014, sp. zn. 40293/2014/KUUK/Hyk, **se pro nezákonnost z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2014, č.j. 909/DS/2014, sp. zn. 40293/2014/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odbor správních činností, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12.11.2013, č.j. MGMT/121823/2013, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil dne 16.4.2013 ve 14:30 hod. v Teplicích na ulici U Radnice, kde jako řidič

motorového vozidla tovární značky BMW, RZ „X“, nerespektoval dopravní značku „IP 27a – Pěší zóna“ s dodatkovou tabulí „vjezd povolen pouze pro zásobování od 18:00 hod. do 10:00 hod.“, kterou je osazena tato ulice, tím, že vjel do této ulice a zaparkoval tam uvedené motorové vozidlo, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za což mu byla dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč, jakož i povinnost uhradit náklady správního řízení částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný na rozhodnutí chybně vyznačil právní moc, a to z důvodu, že řízení o přestupku nebylo pravomocně ukončeno ve lhůtě jednoho roku od jeho údajného spáchání. Žalobce uvedl, že rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno až dne 22.4.2014, přičemž jeho odpovědnost za údajný přestupek zanikla dle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), dne 17.4.2014. Odpovědnost za přestupek tak zanikla dříve, než byla věc pravomocně skončena, pročez žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Na podporu této argumentace žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2010, č.j. 5 As 60/2009-163.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Žalovaný v tomto vyjádření předně uvedl, že po posouzení žaloby uznal oprávněnost žalobní námitky, a proto se rozhodl uspokojit žalobce postupem dle ustanovení § 153 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), avšak Ministerstvo dopravy, jakožto nadřízený správní orgán, s tímto postupem nevyslovilo souhlas.

K věci samotné žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo zmocněncem žalobce osobně převzato dne 22.4.2014, avšak k zániku odpovědnosti za přestupek došlo již dne 17.4.2014. Žalovaný dále poznamenal, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu, proti kterému se již nelze odvolat, je v právní moci tehdy, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům. Jelikož napadené rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 22.4.2014, žalovaný proto na doložce právní moci vyznačil, že tento den rozhodnutí nabylo právní moci. Žalovaný rovněž zmínil, že s ohledem na skutečnost, že rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 22.4.2014, přičemž odpovědnost za přestupek zanikla dne 17.4.2014, jedná se tak o nevykonatelné rozhodnutí, a proto i uložená pokuta je nevykonatelná. Z tohoto důvodu má žalovaný za to, že žaloba není důvodná. K tomuto doplnil, že Magistrát města Teplice informoval registr řidičů, že v dané věci došlo k prekluzi. Žalovaný dále poukázal na to, že v usnesení, kterým správní orgán I. stupně zastavil řízení o odklad výkonu rozhodnutí, bylo výslovně uvedeno, napadené rozhodnutí je nevykonatelné. Dle žalovaného tak žalobce musel být nesporně informován o tom, že mu žádná sankce nehrozí, což dle žalovaného rovněž znamená, že nemohlo dojít k žádnému zkrácení jeho práv, což je zásadní podmínka pro podání správní žaloby. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na názoru, že žalovaný na rozhodnutí vyznačil právní moc nezákonně. Dle žalobce totiž žalovaný nebyl oprávněn vydat rozhodnutí, když bylo zřejmé, že žalobci nebude doručeno ve lhůtě pro projednání přestupku. Žalovaný měl proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a řízení zastavit. Z těchto důvodů považuje žalobce rozhodnutí žalovaného nadále za nezákonné.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 větě první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Z oznámení o přestupku ze dne 16.4.2013, č.j. MP-2-606/2013, a úředního záznamu z téhož dne, vypracovanými Městskou policií v Teplicích, jakož i z přiložené fotodokumentace, vyplývá, že k přestupkovému jednání, pro které bylo s žalobcem zahájeno přestupkové řízení, došlo dne **16.4.2013**. Správní orgán I. stupně následně zahájil řízení o přestupku, v němž vydal rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze shora uvedeného přestupku. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal prostřednictvím svého zmocněnce odvolání. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci prostřednictvím jeho zmocněnce doručeno dne **22.4.2014**, kdy jej zmocněnec osobně převzal, jak je patrné z doručky založené ve správním spisu. Žalovaný na napadeném rozhodnutí vyznačil právní moc ke dni 22.4.2014.

Pro posouzení důvodnosti žaloby je stěžejní ustanovení § 20 odst. 1 přestupkového zákona, kde je uvedeno, že: *„Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.“* Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 15.12.2005, č.j. 3 As 57/2004-39, dostupný na www.nssoud.cz), vyplývá, že lhůta stanovená k projednání přestupku je prekluzivní, a že ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci, jakož i to, že správní orgán musí k prekluzi přihlížet z úřední povinnosti, a není proto třeba, aby ji pachatel namítal. V této souvislosti je též nutno zmínit, že ustanovení § 76 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona normuje, že správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla.

Ze shora uvedených rozhodných skutečností je zřejmé, že k přestupkovému jednání došlo dne **16.4.2013**. Od následujícího dne počala běžet jednoletá prekluzivní lhůta k projednání přestupku, během níž mělo být rozhodnutí o přestupku nejen vyhotoveno a vydáno, nýbrž mělo být i doručeno žalobci, aby zároveň mohlo nabýt právní moci. Běh jednoleté prekluzivní lhůty v tomto případě skončil v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu dne **16.4.2014**. Nejpozději v tento den by tedy rozhodnutí o přestupku muselo být doručeno žalobci, resp. jeho zmocněnci, aby mohlo nabýt právní moci, čímž by se současně předešlo zániku odpovědnosti za přestupek, která v dané věci zanikla následující den, tj. dne 17.4.2014. Rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta za

spáchaný přestupek, mu však bylo prostřednictvím jeho zmocněnce doručeno až dne **22.4.2014**, tj. několik dnů po marném uplynutí lhůty pro projednání přestupku, a tudíž v době, kdy již jeho odpovědnost za přestupek nepochybně zanikla.

Právě uvedená skutečnost má pak nezbytně za následek, v čemž lze nesporně přisvědčit argumentaci žalobce, že za takové situace je zcela vyloučeno, aby rozhodnutí žalovaného, potažmo správního orgánu I. stupně, mohlo vůbec nabýt právní moci. Marným uplynutím lhůty došlo k prekluzi práva státu na projednání přestupku ze dne 16.4.2013. Za daného skutkového stavu tak byl soud nucen vyhodnotit postup žalovaného jako nezákonný ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s., jež spočívá v nesprávném posouzení otázky hmotného práva v důsledku chybné aplikace ustanovení § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Jedná se přitom o nezákonnost, k níž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. Na uvedeném právním závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že dle žalovaného je rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevykonatelné.

Pro úplnost soud v této souvislosti směřem k žalobci dodává, že se mýlí, pokud se domnívá, že žalovaný nebyl oprávněn vydat žalobou napadené rozhodnutí. Bylo totiž naopak jeho zákonnou povinností o podaném odvolání řádně a včas rozhodnout, a tedy i o něm vydat rozhodnutí. V okamžiku vydání tohoto rozhodnutí totiž nebyly jakkoliv splněny procesní podmínky pro zastavení řízení o přestupku, neboť rozhodnutí žalovaného bylo vypraveno dne 24.3.2014, tj. ještě v dostatečné době před zánikem odpovědnosti za přestupek. Samotná skutečnost, že žalovaný následně při doručování svého rozhodnutí pochybil, když předmětné rozhodnutí nejdříve doručoval na nesprávnou adresu zmocněnce žalobce, a teprve až poté na adresu, kterou zmocněnec žalobce označil jako doručovací, což pak ve svém důsledku vedlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek, čímž by byl dán důvod pro zastavení řízení o přestupku, není způsobilá cokoli změnit na závěru, že žalovaný do této doby postupoval zcela v intencích správního řádu a přestupkového zákona.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto s poukazem na ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. přikročil výrokem ad I) ke zrušení rozhodnutí žalovaného, když současně ve smyslu ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že vytýkanou nezákonnost lze zhojit v odvolacím řízení zastavením celého řízení. V dalším řízení bude žalovaný dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce úspěch měl, proto má právo na náhradu nákladů řízení, a proto soud výrokem ad II) uložil žalovanému zaplatit do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11.228,- Kč. Tato částka se sestává z částky 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 6.200,- za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1.1.2013, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 600,- Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky ve znění po 1.9.2006; a z částky

1.428,- Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 23. června 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová